
Vyprahlá země

Mary se právě vydala z domu na trh, když uviděla, jak do Spencer Street zahýbá kočár. To může být jen slečna Vicky, pomyslela si vzrušeně. Odhodila prázdný košík a rozběhla se ke kočáru, ze kterého opravdu vystoupila Vicky.

„Vypadáš skvěle!“ zvolala. „Vůbec na tobě není znát únava z dlouhé cesty.“ Vickyina jindy bledá pleť byla nyní lehce opálená a tváře se jí zaoblily. „A kdepak je pan Bradshaw? Slyšela jsem, že jste měli cestovat spolu?“ vyptávala se zvědavě.

Vicky vydechla úlevou. Jestli ji Mary vítá tak přátelsky, pak všechno vyšlo a nikdo o její tajné cestě do Ballaratu nic neví.

Objala kuchařku a kočí zatím odnesl její zavazadla ke vchodu. Byl to zvláštní pocit ocitnout se opět doma. Někdy se jí až bolestně stýskalo po domově a po rodině. Dokonce i po matce a po sestře. Jen nesměla myslet na to, co řeknou, až je zanedlouho požádá Jonathan Bowl oficiálně o její ruku.

Týdny v Ballaratu utekly jako voda. Jonathan nakoupil za ten zlatý valoun vše potřebné k tomu, aby mohl na svém claimu těžít zlato v hloubce. Hned při prvních výkopech našli muži další valouny, což dokazovalo, že se na parcele nachází zlatá žíla. Licence za zřízení zlatého dolu je sice stála celé jmění, ale valoun jim vynesl dost, aby pokryli i tyto náklady. Jonathan stále opakoval, že je ten nejšťastnější muž na světě. Vicky sdílela jeho štěstí s ním, neboť v Ballaratu si zcela jasně uvědomila jedno: Že toho muže ze srdce miluje, nicméně že není stvořená pro život v chudobě, i když její pobyt v Ballaratu jí připadal velmi romantický. Jonathan postavil na svém záboru stan, aby ho mohl hlídat. Krádeže zlata nebyly v Ballaratu ničím neob-

vyklým. Postaral se, aby jí život v divočině co nejvíce zpříjemnil. A Vicky, která nikdy předtím nic neuvařila, našla zalíbení v tom, že mužům připravovala na ohništi něco k jídlu. Noci patřily jen jim samotným. Milovali se každíčkou z nich, i když se Jonathan někdy vracel z práce zcela vyčerpaný. Vicky si nedělala žádné iluze. Po určitou dobu to pro ni byl nádherně svobodný a divoký život, ale mnohem lákavější pro ni byla představa moci žít s ním v blahobytu ve vlastním domě. Budeme mít jednu z největších farem ve Victorii, prorokoval, a v našem velkém domě budeme pořádat vyhlášené hostiny a bály. Až se ze mne stane ctihodný a majetný občan, nemůže mě tvůj otec odmítnout, zdůrazňoval stále.

Vicky byla v hloubi duše ráda, že tato ctižádost patřit k lepší společnosti ho podněcuje natolik, že ho ani nenapadlo, aby jí navrhl, že spolu utečou. Tajně se radovala, že ji nechce odtrhnout od její rodiny a naopak chová sen, že jednoho dne usedne po boku jejího otce v pánském klubu v Melbourne jako rovnocenný člen. Neměla nejmenších pochyb o tom, že Jonathan během následujících šesti měsíců dá dohromady dost peněz, aby uskutečnil svoje plány. Pak chtěl důl přenechat svým přátelům a sám si pořídit pozemky, zvířata i dům podle Vickyiných snů. Když si jen vzpomněla na to, v jak žalostném stavu ho našla po příjezdu do Ballaratu, a jak sršel energií a sebedůvěrou, když ji doprovázel k dostavníku a ona se s ním v slzách loučila, nemohla tomu uvěřit. Musíš ještě pár měsíců vydržet, sliboval, a pak se objevím u vašich dveří a odvedu si tě.

„Dítě, sníš?“ vytrhl ji ze vzpomínek Maryin hlas. Polekaně zvedla hlavu. „Ne, ne, jsem ráda, že jsem zase doma,“ řekla a bylo jí zatěžko nevykřičet svoje štěstí do světa, ale musela myslet na Jonathanova varovná slova: Nemluv s nikým o našich plánech, dokud nepožádám v obleku z té nejjemnější látky o tvoji ruku.

„Ach, drahá Mary, jsem tak šťastná!“ zvolala a znovu kuchařku bouřlivě objala. Pak se rozběhla ke vchodu do domu. Sotva zazvonila na zvonek, otevřely se dveře a Vicky padla do matčiny náruče.

„Moje holčičko, tolik se mi po tobě stýskalo,“ zašeptala Anna s očima zalitými slzami. Ach, jak je to milé, že mě má konečně stejně ráda jako Luisu, pomyslela si Vicky dojatě.

Její radost však pominula, jakmile se matka vyvinula z jejího objetí a pátravě se zahleděla do ulice. „Kde je pan Bradshaw?“ zeptala se. „Nechce k nám alespoň na chvíli zajít?“

„Ne, musel ihned do svého podniku,“ lhala Vicky a doufala, že se s tím matka spokojí, jenže to ji špatně znala.

Sotva se za nimi zavřely dveře, jala se Anna dceru důkladně prohlížet. „Vypadáš dobře, tak zdravě a šťastně. Nechceš matce prozradit, co všechno se v Sydney odehrálo? Hořím zvědavostí!“

Vickyino radostné dojetí se rozplynulo. To proto se tak rozplývá při mém návratu. Myslí, že jsem se zasnoubila s Frederikem.

„Jsem unavená z dlouhé cesty, máti, a ty mě hned zasypáváš otázkami. Nejprve bych se ráda vykoukala a pak ti při čaji budu vyprávět všechno, co toužíš vědět.“

Matka zvědavě naklonila hlavu. „Ale jedno mi můžeš prozradit hned. Šlo všechno dobře? Myslím s mužem tvého srdce.“

Vicky váhavě přikývla. Nechtěla hned při příjezdu lhát, ale koneckonců matka nezmínila žádné jméno. Takže je to vlastně pravda. S mužem jejího srdce šlo všechno opravdu jako po másle.

„Tak to je dobrá zpráva,“ jásala matka a hned Vicky k sobě přitiskla tak pevně, že se málem udusila. Koutkem oka zahlédla přicházet svoji sestru. Ta se netvářila zdaleka tak nadšeně jako matka.

„To je hezké, že jsi zase doma,“ prohlásila chladně.

„Představ si, Vicky a pan Bradshaw se budou brát,“ oznámila jí matka.

„Srdečně blahopřeji!“ reagovala Luisa mrzutě.

„Netvař se tak otráveně,“ napomenula ji Anna. „Víme, že tvůj Archibald a Vickyin Frederik mezi sebou mají drobná nedorozumění, ale to se všechno napraví, až budeme jedna rodina. Pojď a obejmi svoji sestru.“

Luisa s povzdechem poslechl. Vicky to celé bylo nanejvýš nepříjemné. S hrůzou si představovala, co se bude dít, až vyjde pravda na světlo a matka pochopí, že může své naděje na její sňatek s Frederikem Bradshawem navždy pohřbít. V tom okamžiku se otevřely dveře a dovnitř vešel Samuel Stewart. Byl v obličejí celý šedý a zíral na Vicky, jako by uviděl ducha.

„Božíčku, Samueli, nečekali jsme tě tak brzy: Co se ti přihodilo?“ otázala se Anna ustaraně.

„Jdi okamžitě do svého pokoje a nehni se z něj, dokud ti to nedovolím,“ přikázal otec Vicky hlasem, který se chvěl zlostí. Pak k ní přistoupil a zvedl ruku, jako by ji chtěl uhodit. Anna se před svou mladší dceru postavila, aby ji ochránila.

„Ale, Samueli, co to do tebe vjelo? Copak nemáš radost, že je naše Vicky zase doma?“

„Klid' se do svého pokoje, jinak se neovládnu,“ zařval Samuel tak hlasitě, že sebou všechny tři ženy trhly leknutím.

Vicky tušila, co jeho zuřivý výbuch znamená, a beze slova se vzdálila. V pokoji se vrhla na postel a po tváři se jí řinuly slzy. Nemohlo být pochyb o tom, že otec odhalil její tajemství. Nejraději by tajně utekla z domu a nastoupila do nejbližšího dostavníku do Ballaratu. Pak by ji Jonathan musel doprovodit do Melbourne a ihned požádat o její ruku. Copak není na nejlepší cestě stát se přijatelným zetěm? Pak by bylo zase všechno v pořádku. Když jí oschly slzy, její plán uzrál. V žádném případě se bez ochrany nepodvolí teroru svých rodičů. Věděla, co by následovalo. Její otec by nedovolil, aby svoji budoucnost spojovala s nějakým ubohým zlatokopem, takže by jí zapověděl veškerý kontakt s Jonathanem.

Zvedla se z postele, setřela si poslední slzy a vyplížila se ven na chodbu a pak po schodech dolů. Ze salonu k ní zaznívaly vzrušené hlasy rodičů. Tohle byl vhodný okamžik uniknout peklu, k němuž se rychle schylovalo. Byla už skoro u domovních dveří, když zahlédla na skříňce dva dopisy. Váhavě je vzala do ruky. Oba byly adresovány jí. Jeden byl od Marty a druhý neměl uvedeného odesílatele. Zrovna chtěla oba dopisy strčit do kabelky, když se za jejími zády otevřely dveře od salonu.

Vicky zkameněla a neodvážila se otočit. Pomaličku se přesouvala ke východu. Čekala, že se za ní každou chvilku rozezní otcův dunivý hlas, ale bylo ticho. Myslela jen na to, aby se rychle vytratila z domu, než jí v tom někdo zabrání. Už měla ruku na studené klíče, když ucítila bolest v paži.